

K.R. VALGAEREN

HET OFFER VAN SCARLINGTON

Een Blackwell mysterie

Lannoo

Voor Jill

*Away, away — it is the air
That stirs among the withered leaves;
Away, away, it is not there,
Go hunt among the harvest sheaves.
There is a bed in shape as plain
As form of hare or lion's lair;
It is the bed where we have lain
In anguish and despair.*

*Away, and take the eagle's eyes,
The tyger's smell,
Ears that can hear the agonies
And murmurings of hell;
And when you there have stood
By that same bed of pain —
The groans are gone, the tears remain —
Then tell me if the thing be clear,
The difference betwixt a tear
Of water and of blood.*

— William Wordsworth

Een dorpsgezicht

IN HET HOGE noorden van Engeland lag, genesteld tussen meer en berg, een dorp van om en nabij de driehonderd inwoners. Voor het grootste deel van het jaar was het de plek bij uitstek voor wie zich met ezel en canvas aan de oever van het water wilde neerzetten, met op de achtergrond het koper en het purper van de heuvels, en op de voorgrond het kalme wateroppervlak, waarover een gloeiende avondzon als een bloedspat was uitgesmeerd.

Aan dat natuurlijke kader kon zo'n kunstenaar het dorpsleven van alledag toevoegen. Daar was een glooiend grasland waar de taaiste schapen onvermoeibaar liepen te grazen onder het alziend oog van een bordercollie en het minder scherpe oog van een herder, die zich in de schoot van een rode beuk te rusten had gelegd. Daar was een roestrode stenen kerk, waar een vrome vrouw de trappen stond te vegen. Door een kerkhof waar geen enkele zerk nog helemaal rechtop stond, maakte een dominee zijn dagelijkse rondgang, zich af en toe vooroverbuigend om er een pluk onkruid uit te trekken. Daar was het dorpsplein, met in het midden een gebouw dat nog het best omschreven kon worden als een kapel op schoorpalen. Daarachter bevond zich de opvallend witte gevel van de herberg, waar de goede burgers na een dag zware arbeid samenkwamen om bij te praten, zich te bedienen van de nieuwste geruchten en zich te belonen met een lauwe pul van het lokale gerstenat.

Een kunstenaar die de kleinste details in zijn werk wilde opnemen, kon zich ook concentreren op de dokterswoning, waar een hoogzwangere vrouw met een hand op haar bolle buik werd uitgewuifd door een man in een witte stofjas. En misschien wilde de creatieveling daar ook nog het grootste huis van het dorp aan toevoegen, dat ietwat aan de rand lag en waar de burgervader op de patio stond te pronken, met de borst vooruit en de handen op zijn heupen, terwijl hij vaststelde dat alles was zoals het hoorde te zijn.

Nagenoeg elke dag was geschikt voor het vastleggen van een dergelijke idylle.

Behalve als de mist kwam.

De mist waarachter het dorp zijn tweede gezicht schuilhield.

Dan schenen kunstenaars, en ieder ander individu, te vergeten dat het dorp bestond. Dan verdween die pittoreske plek van de kaart en kreeg het een andere naam. Dan kwam de ware aard van zijn inwoners naar boven en kleurden hun aura's scharlaken.

Om de tien maanden verdween het dorp vijf dagen lang in een ondoordringbare mist.

Het was de tijd waarin het recht van de sterkste zegevierde.

Het was de tijd van de stier.

En de stier eiste een offer.

I

Storm

*

12 oktober 1891

1

OP HET OGENBLIK dat de Big Ben die maandag het middaguur sloeg, besteeg een magere twintiger met een iel snorretje onder zijn dunne neus met haastige schreden de trappen naar de ingang van een bleek paleis. Het gebouw had veel weg van een tempel uit de klassieke oudheid, doch had een opvallend koepeldak uit de Italiaanse renaissance.

De man vloekte binnensmonds toen een dikke druppel zich in de wispelturige wind tegen zijn bril wierp, een spoor over het glas trok en als een dunne traan op zijn wang viel. Met zijn gehandschoende vinger veegde hij hem weg. In andere omstandigheden was hij stil blijven staan, had hij een zakdoek tevoorschijn gehaald en de tijd genomen om zijn bril te poetsen.

Maar niet die middag. Die middag had hij een andere prioriteit.

Hij negeerde de man die hem vanachter een balie toeknikte en liep door de ontvangstzaal van de universiteit, waar hij op zijn beurt met de nek werd aangekeken door een groepje studenten dat stond na te praten over het hoorcollege dat ze net hadden bijgewoond. Zonder zich te storen aan het feit dat de studenten hem geen blik waardig gunden, liep hij de oostelijke galerij in tot helemaal op het einde. Daar stond een reusachtige vitrinekast, waarin de opgezette restanten werden bewaard van Jeremy Bentham: filosoof, sociaal hervormer en medeoprichter van University College London. Bij wijze van begroeting tikte hij tegen de rand

van zijn bolhoed en liep vervolgens naar de muur achter de kast. Daar was een deur aan het zicht onttrokken, met in het midden een messing plaatje met de mededeling:

Society for Psychological Investigation & Education

De jongeman opende de deur en daalde gehaast een trap af naar de kelderverdieping van het universiteitsgebouw. Zijn voetstappen weerklonken door de lange gang terwijl moderne, elektrische muurlampen amper de tijd kregen om de protagonist bij te lichten voordat hij alweer uit hun schijnsel verdween. Halverwege de gang klopte hij op een deur en ging naar binnen zonder op een antwoord te wachten.

‘John,’ riep een oudere heer, die vanachter zijn bureau opveerde toen de deur plots openzwaaide. ‘Ik had je veel later verwacht.’

John Dawkins, archivaris van de Society for Psychological Investigation & Education, liep naar de rijzige man toe, wiens bureau was bedolven onder talloze documenten. De man gebaarde hem te zitten, waarna Dawkins zijn hoed afnam, zich op de stoel zette en enkele tellen de tijd nam om op adem te komen.

‘Vanwaar die haast?’ vroeg zijn gastheer, die zijn ogen had dichtgeknepen tot twee fijne spleetjes, alsof hij poogde de kleine letters van een irrelevante voetnoot te ontleden. ‘Heb je Jericho kunnen spreken?’

‘Blackwell was niet thuis,’ zei Dawkins nadat hij het zweet van zijn voorhoofd had gewist. ‘Hij is weg, Dr King.’

‘Weg?’ vroeg de voorzitter van de Society. ‘Wat bedoel je? Is er iets gebeurd?’

Zowel Dawkins als Dr King had zich de afgelopen weken zorgen gemaakt over het welzijn van hun vriend en collega Jericho Blackwell. Hij was niet alleen het meest getalenteerde lid van de Society, maar ook de medeoprichter. Nadat het onderzoek naar de Albatros en de moorden op de nazaten van Willem D’Hase was afgerond, hadden ze slechts één keer iets van hem vernomen. Ze

wisten dat de man gebukt ging onder een enorm verdriet na de dood van zijn vrouw en toch hadden ze hem in het voorjaar aangespoord om in Whitby het wrak te onderzoeken van een eeuwenoud schip dat zich daar schijnbaar zonder reden en zonder bemanning op het strand had geworpen. Maar dat was ondertussen meer dan een halfjaar geleden. Dr King had de archivaris daarom de opdracht gegeven om Blackwell te bezoeken in zijn duistere landhuis aan de rand van de stad.

‘Ik weet het niet,’ zei Dawkins, terwijl hij eindelijk de tijd nam om het ragfijne brilletje van zijn neus te nemen en het spoor dat de regendruppel daar op het glas had achtergelaten weg te veegen. ‘We waren een dag te laat.’

‘Kom op, John. Doe niet zo mysterieus en vertel me wat er is gebeurd.’

‘Blackwell heeft een nieuwe butler in dienst genomen,’ sprak Dawkins, en terwijl hij dat zei, zag hij het lichaam van Carson weer voor zich, de vorige bediende van Blackwell Manor, met een hoofd dat boven de onderkaak helemaal was afgebeten. Het afschrikwekkende beeld had de afgelopen maanden een prominente rol in Dawkins’ nachtmerries gespeeld. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en zette de bril terug op zijn neus, zodat het hier en nu opnieuw duidelijk zichtbaar werd en de gruwelijke herinnering, althans voorlopig, werd verdrongen.

‘Het had heel wat voeten in de aarde voor ik hem kon duidelijk maken wie ik was,’ ging hij verder, ‘en voor hij mij voldoende in vertrouwen nam om te zeggen dat Blackwell gisteravond zijn koffers heeft gepakt en met een koets naar de stad is gereden.’

‘Hij is hier? In Londen?’

‘Ik denk het niet. De butler zei dat hij van plan was om een trein te nemen, maar hij kon me niet vertellen waarheen.’

‘Maar. . . en hij had bagage bij zich?’

Dawkins knikte.

‘Blackwell is veel dingen,’ zei Dr King, ‘maar een toerist is hij zeker niet.’

De voorzitter wreef met duim en wijsvinger over zijn ogen, waarna hij naar een prominente globe liep die in het midden van de kamer stond. 'Jezus Christus,' mompelde hij.

Dawkins keek in stilzwijgen toe hoe Dr King de globe, die zo groot was dat men er nauwelijks de armen omheen kon slaan, in zijn frame deed draaien tot hij de Britse Eilanden voor zich had. Op de plaats waar Londen hoorde te zijn, bevond zich een metalen knopje. Hij drukte het in en het meubel spleet open ter hoogte van de evenaar. Binnenin stonden enkele kristallen flacons met geestrijke dranken en een aantal glazen. De voorzitter schonk zichzelf een glas whisky in en gebaarde vervolgens naar de archivaris, die zijn hoofd schudde.

'Dit is geen goed teken,' zei Dr King, nadat hij een slok had genomen en zijn glas een tweede maal had gevuld.

'Daar ben ik het mee eens,' zei Dawkins, 'vooral als je bedenkt waar hij heen is.'

Dr King had het glas wederom naar zijn lippen gebracht, maar toen hij dat hoorde, zette hij het met een klap neer op het tafelblad.

'Je weet waar hij is?'

'Laten we zeggen dat ik een vermoeden heb,' zei de archivaris.

Zijn hand verdween in de binnenzak van zijn colbert, waaruit hij enkele haastig opgevouwen vellen papier tevoorschijn haalde, samen met een vergeelde enveloppe die eruitzag alsof hij een oorlog had overleefd.

'Wat is dit?' vroeg Dr King.

'Na een lange discussie met de butler, waarin ik hem probeerde uit te leggen dat ik zijn meester beter kende dan wie ook, gaf hij mij schoorvoetend en met tegenzin toestemming om een kijkje te nemen in Blackwells bibliotheek. En daar vond ik dit. Ik vermoed dat onze vriend halsoverkop is vertrokken, want ik kan moeilijk geloven dat hij die brief met opzet heeft achtergelaten.'

Dawkins observeerde hoe Dr King de brief uit de enveloppe nam en hoe zijn ogen tijdens het lezen steeds groter werden. De archivaris had niet anders verwacht. Zelf had hij de boodschap

onderweg naar de universiteit zo vaak doorgenomen dat hij de zinnen ondertussen uit het hoofd kende.

Mijn Jericho,

Kom naar Scarlington, waar we elkaar voor het laatst hebben gezien. Ik heb je nodig en wacht op jou.

*Voor altijd de jouwe,
Sara*

‘Mijn God,’ zei Dr King. ‘Hij heeft hem gevonden.’ De voorzitter bracht zijn ene hand naar zijn voorhoofd, terwijl hij in de andere de brief hield. ‘Na wat er in het voorjaar is gebeurd, vroeg Blackwell mij om hem te laten weten wanneer de bergingswerken van de Albatros zouden beginnen,’ ging hij verder. ‘Hij bleef aandringen zonder een grondige reden te geven. Maar nu weten we waarom.’

‘Hij wilde die brief vinden, waarvan zowel u als ik het bestaan in twijfel trok.’

‘Besef je wat dit is, John?’

‘Het is een bericht uit het hiernamaals,’ antwoordde de archivaris plichtsbewust.

‘Een brief van Blackwells overleden vrouw die tot hem is gekomen met een helse bode die ik liever niet bij naam wil noemen.’

Dawkins herinnerde zich die bewuste avond maar al te goed. Die avond toen Blackwell en hij Christ Church in Spitalfields wilden binnendringen, in de hoop daar het graf van Frederik D’Hase te vinden. Toen ze op het kerkhof stonden, had Blackwell hem iets verteld wat hij had geleerd tijdens zijn studie over de demonologie.

‘Het gaat over iets wat ik gelezen heb in de Clavicula Salomonis Regis betreffende de functie van demonen,’ had hij gezegd, met een rauwe stem die veel ouder klonk dan zijn leeftijd. ‘We weten

dat ze verantwoordelijk zijn voor het goede verloop van zaken in de hel, de onderwereld, of hoe men zulke oorden ook noemen mag in andere religies, en we weten dat ze regelmatig door de satan worden uitgezonden om de mens te verleiden en te bezitten. Maar wat ik niet wist, is dat demonen, althans volgens de auteur van die grimoire, ook kunnen worden aangeropen om te communiceren met de zielen uit het hiernamaals, oftewel met zielen die zich in hemel noch hel bevinden, in wat men in katholieke en vroeger ook in protestantse kringen het vagevuur of purgatorium noemt.'

'Ik moet bekennen dat dat ook nieuws voor mij is,' had Dawkins toen gezegd. 'Maar wat heeft dat met Willem D'Hase te maken?'

'Op het eerste gezicht niet bijster veel, ware het niet dat de aanroeping in beide richtingen zou werken.'

'Dat begrijp ik niet.'

'Niet alleen mensen zijn bij machte om een demon aan te roepen om met overledenen te communiceren, ook de dwalende zielen die zich in het purgatorium bevinden, kunnen de hulp van een demon inroepen om met ons te communiceren.'

'En jij gelooft dat?' had Dawkins Blackwells theorie weggelachen. *'En hoe gaat dat dan precies? Zoals in Newgate Prison, wanneer een gevangene een briefje aan een bewaker geeft door de spijlen van zijn cel in ruil voor een zakje verdroogde pijptabak?'*

'Je zegt het zelf, Dawkins. Een briefje.'

'John?'

'Wat?'

'Je was even weg.'

'Mijn excuses,' zei hij, en hij schoof zijn bril hoger op zijn neus. 'Ik herinnerde mij net iets.'

'Ik zei net dat Jericho het briefje tijdens de bergingswerken tussen de brokstukken van de Albatros moet hebben gevonden.'

'Het moet daar al die tijd gelegen hebben.'

'Maar waarom heeft hij nooit gewag gemaakt van het feit dat hij dat had gevonden?' vroeg Dr King, die, met enige aarzeling, alsof

hij daardoor een belangrijke opportuniteit liet schieten, de brief teruggaf aan Dawkins.

‘Wel, ten eerste is het een persoonlijke kwestie, en ten tweede stonden wij niet meteen open voor de suggestie, waardoor hij er niet meteen happig op geweest zal zijn om de Society erbij te betrekken.’

‘Maar waar is hij dan heen? Waar ligt Scarlington? Ik heb er in ieder geval nog nooit van gehoord.’

‘Ik ook niet,’ zei Dawkins. ‘Ik heb geprobeerd het op te zoeken met de hulp van verschillende kaarten die op Blackwells tafel lagen, maar geen enkele maakte melding van een oord met die naam. Ik denk dat dat de reden is waarom we de laatste maanden niets van hem gehoord hebben: omdat hij dag en nacht zocht naar die plek.’

‘Hij moet toch iets gevonden hebben.’

‘Ik ga af op wat Sara schreef: “de plek waar we elkaar voor het laatst hebben gezien”’. Dawkins overhandigde Dr King de andere documenten die hij in Blackwells bibliotheek had gevonden. ‘Dit zijn topografische kaarten van Cumberland en Westmorland.’

De voorzitter van de Society legde de kaarten als een tafellaken naast elkaar open op zijn bureau.

‘Onderaan,’ zei Dawkins en hij wees op het dorp Windermere, dat Blackwell met zwarte inkt verschillende keren had omcirkeld tot de punt van zijn pen een scheur in de kaart had gekrast. ‘Blackwell heeft me ooit verteld dat het laatste wat hij zich kon herinneren voor hij destijds uit zijn bewusteloze toestand ontwaakte zijn vertrek naar het Lake District was, samen met zijn vrouw. Volgens de politie werden zij voor het laatst gezien in Ambleside, bij Windermere, waar zijn echtgenote een voordracht had gegeven.’

‘Jij denkt dat hij is teruggegaan naar waar het allemaal is begonnen.’

‘Of waar het, in zijn ogen, allemaal is geëindigd.’

‘We kunnen hem dit niet alleen laten ondergaan,’ zei Dr King. ‘Dit mag dan strikt genomen geen opdracht voor de Society zijn, maar het is onze plicht, als vrienden, om hem te helpen. Of hij dat nu wil of niet. Je moet hem achternagaan, John.’

2

EEN DÉJÀ-VUGEVOEL BEKROOP John Dawkins toen hij anderhalf uur later in King's Cross Station zag dat de enige trein die dag naar Windermere zich langzaam in beweging zette. Het was niet de eerste keer dat hij te laat was voor een afspraak, en zeker ook niet de laatste keer, maar deze trein mocht hij niet missen. Anders riskeerde hij dat Blackwells voorsprong te groot werd. Dawkins rende het perron op, negeerde de stationschef die wild met zijn armen stond te zwaaien, en stormde op de laatste wagon af. In het deurgat stond een breedgeschouderde kaartjesknipper, die beide armen uitstak om aan te geven dat Dawkins zijn race diende te staken. De archivaris negeerde die wijze raad en wierp zijn koffer die hij in de gauwte had ingepakt naar de man, die niet anders kon dan hem aan te nemen. Door de impact van de koffer was de kaartjesknipper genoodzaakt om twee stappen achteruit te zetten, zodat Dawkins de kans kreeg om met een finale spurt de wagon in te springen.

'Bent u gek geworden, meneer?' schreeuwde de man door het gekerm van metaal en het gegil van stoom heen.

'Gek?' kreunde Dawkins, die languit voor de voeten van de woeste kaartjesknipper was terechtgekomen, als een vis die zich in een roes van radeloosheid op het droge had geworpen. 'Dat is een relatief begrip.'